

Arrest

nr. 200 392 van 27 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 13 september 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (visum type C).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn.

Op 29 juni 2017 dient zij, bij de Belgische ambassade in Manilla, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf, om haar in België verblijvende dochter te bezoeken.

Op 28 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht op 29 augustus 2017. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

- Betrokkene is gepensioneerd, weduwe en komt op bezoek bij haar dochter in België.

- Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen en vraagt quasi de maximumduur van een kortverblijf.

- Betrokkene is financieel afhankelijk van de invitant.

- Betrokkene heeft zeer lage inkomsten en weinig financiële middelen ter beschikking.

- Betrokkene bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie.

Bijgevolg levert betrokkene geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

"De verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, daar verzoekster nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop haar middel werd gebaseerd en dat hij geschonden acht. De verwerende partij heeft dan ook het gissen naar de juridische gronden waarop dit beroep tot nietigverklaring werd gebaseerd.

Voor zoveel als nodig verwijst verwerende partij naar volgende rechtspraak:

"Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

Dit "onderdeel" is onontvankelijk." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd." (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007)

De vordering is onontvankelijk."

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aldus aan dat in het verzoekschrift geen middel wordt ontwikkeld in de zin van de vreemdelingenwet zodat haar kritiek onontvankelijk is.

De verzoekende partij voert in haar initieel verzoekschrift het volgende aan:

"Verzoekster betwist de weigering van haar inreisvisum op bovenvermelde gronden om volgende redenen:

- De reden waarom ze nog nooit eerder binnen Schengen reisde is de ziekte van haar echtgenoot die zij niet wou achterlaten, zij is inmiddels weduwe geworden.
- De aanvraag voor een visum van 3 maanden is omdat een reis van Manilla naar België fysiek vermoeiend is en bovendien duur: een kortverblijf voor een paar weken is geen optie voor deze "oudere"vrouw
- Betrokkene mag zich dan in de ogen van de dienst Vreemdelingenzaken in een zwakke socio-economische situatie bevinden (naar Belgische normen) (in de motivering: weinig financiële middelen, weinig inkomsten), naar de normen van de Filipijnen is haar socio-economische positie meer dan behoorlijk: zij is gepensioneerde maar baat samen met haar familie nog een buurtwinkel uit, zij is in het bezit van een eigen (stenen) huis en een wagen.
- Betrokkene heeft voldoende emotionele familiale banden in haar thuisland die een terugkeer verzekeren: ze heeft een zoon, schoondochter, vier kleinkinderen en broers en zusters in haar woonplaats.

Zoon: F.Y. (...), geboren op, (...) 1970

Schoondochter: S.Y. (...)

Samenwonende: Brgy Muhon, Tanauan Leyle, Tanauan

F. (...) is elektrisch ingenieur en werkt bij de nationale elektriciteitsmaatschappij LEYECO II in Tacloban City, zijn echtgenote S. (...) is "Disbursing Officer I" in een school in Sta Rita Samar.

Het echtpaar heeft voldoende financiële middelen om hun moeder en schoonmoeder financieel bij te staan indien nodig.

Verzoekster heeft vier kleinkinderen in haar omgeving, te weten: K.K.Y. (...), K.F.Y. (...), K.S.Y. (...), K.Y. (...).

Verzoekster kan rekenen op haarzoon en schoondochter en broers en zusters om haar buurtwinkel open te houden tijdens haar kortverblijf in België.

Bijgevoegd zijn volgende bewijsstukken

- Verkoopfactuur en afleveringsbon van de wagen SUZUKI van verzoekster + foto van de wagen
- Foto's van verzoekster voor en in haar woning
- De verkoopakte van 15 september 2016 van haar woning

Om al deze redenen levert verzoekster wel degelijk het afdoende bewijs dat haar enige bedoeling van haar aanvraag tot kortverblijf in België is haar familie in België te bezoeken en dat voor haar voldoende redenen zijn (familiale en economische) om na haar kortverblijf naar haar woonplaats in de Filipijnen terug te keren."

De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motivatie betwist en aldus de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het voor de Raad duidelijk is dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In haar synthesesamenvatting zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Verwerende partij werpt de exceptie van niet ontvankelijkheid op omdat het beroep nalaat te vermelden welke de geschonden rechtsregels en wettelijke bepalingen zijn.

Verzoekende partij werpt hierbij de schending van volgende bepalingen op als juridische grondslag voor haar beroep:

- Schending van artikel 149 van de Grondwet
- Schending van artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek
- Schending van artikel 32 van EU Verordening 810/2009 (de Visumcode)

Dé bestreden beslissing is een uitspraak bij wijze van algemene en als regel geldende beschikking en niet voldoende gemotiveerd om volgende redenen:

- De standaard vermelding van het standaardformulier tot mededeling van de weigeringsbeslissing aan de verzoekende partij dat: "het voornemen om het grondgebied van de Lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van het visum kon niet worden vastgesteld" geldt niet als motivering van de beslissing want is slechts één van een aantal wettelijke weigeringsgronden die zijn vermeld in de relevante wetgeving; het vermelden van de weigeringsgrond is geen voldoende motivering "in concreto" van de weigering van de aanvraag van de verzoekende partij;
- In de weigeringsbeslissing treft men naast de hierboven vermelde weigeringsgrond geen in concreto motivering aan behoudens de vermelding van een aantal varianten van de beschouwing dat verzoekende partij een socio-economisch zwakke persoon is die over weinig financiële middelen beschikt;

• *Er blijkt nergens uit de beslissing van de dienst voor de vreemdelingenzaken dat een ernstige risico-analyse rond de terugkeer werd uitgevoerd (zoals voorzien door de visumcode) om het besluit te staven van de dienst dat het voornemen om naar het land van verblijf terug te keren vóór het verstrijken van het visum concreet te staven in het geval van verzoekende partij. De raad geeft niet aan of er een risico-analyse is uitgevoerd, op welke elementen deze is gestoeld en hoe en waarom de dienst tot zijn besluit is gekomen. Verzoekende partij heeft nochtans alle bewijsstukken meegedeeld als bijlagen bij het verzoek dat via het consulaat (VFS) in Manilla werd ingediend (bewijs van bankrekening, garantsteller voor kosten van verblijf etc.); interviews werden afgenomen van verzoekende partij en van Mevr.Y.V. (...): van dit alles is geen spoor te vinden in de bestreden beslissing die op geen enkele wijze aangeeft waarom de aanvraag en bijgevoegde stukken onvoldoende waren. Dit is een schending van de rechten van de verdediging.*

Uit de argumenten en bewijsstukken ontwikkeld in en gevoegd bij het beroepschrift van verzoekende partij zelf blijkt nochtans ten overvloede dat er wel voldoende bewijsmiddelen aanwezig waren en zijn die het voornemen van terugkeer van verzoekende partij aantonen. Deze argumenten en bewijsstukken worden hier voor zoveel als nodig als herhaald beschouwd (het bestaan van voldoende familiale banden in het land van verblijf, eigendom in het land van verblijf, handelszaak in het land van verblijf etc..).

Verder is van belang te bevestigen dat de "invitanten", het echtpaar R.-Y. (...) de reiskosten en kosten van verblijf en terugkeer dragen. Ten bewijze waarvan deze syntheseseminarie wordt ondertekend door elk van deze echtgenoten.

Besluit: Uit de loutere vaststellingen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen kon de Dienst voor vreemdelingenzaken niet wettelijk rechtsgeldig besluiten dat het voornemen tot terugkeer niet werd aangetoond zonder de bovenvermelde bepalingen te schenden."

4.2. De verwerende partij liet na in haar nota met opmerkingen in te gaan op het door de verzoekende partij ontwikkelde middel in haar verzoekschrift.

4.3. Daargelaten de vraag of de schending van artikel 149 van de grondwet, artikel 6 van het gerechtelijk wetboek en artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) op ontvankelijke wijze wordt uiteengezet nu de verzoekende partij nergens in haar uiteenzetting lijkt in te gaan op de vermeende schending van genoemde bepalingen, wijst de Raad erop dat de bijkomende argumentatie die de verzoekende partij in haar syntheseseminarie opneemt niets anders is dan een uitbreiding van haar grieven, m.a.w. niets anders is dan een uiteenzetting van nieuwe middelen en geen antwoord vormt op de nota van de verwerende partij.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in de syntheseseminarie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe wending kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is. In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "*in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie "*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*" van dezelfde wet dat bepaalt dat "*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*". Het begrip '*nieuw middel*' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe "*middelen*", dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende

verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrag brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Waar de verzoekende partij in haar syntheseseminarie aldus aanvoert *“Verwerende partij werpt de exceptie van niet ontvankelijkheid op omdat het beroep nalaat te vermelden welke de geschonden rechtsregels en wettelijke bepalingen zijn.*

Verzoekende partij werpt hierbij de schending van volgende bepalingen op als juridische grondslag voor haar beroep :

- Schending van artikel 149 van de Grondwet
- Schending van artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek
- Schending van artikel 32 van EU Verordening 810/2009 (de Visumcode)

Dé bestreden beslissing is een uitspraak bij wijze van algemene en als regel geldende beschikking en niet voldoende gemotiveerd om volgende redenen :

- *De standaard vermelding van het standaardformulier tot mededeling van de weigeringsbeslissing aan de verzoekende partij dat: “ het voornemen om het grondgebied van de Lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van het visum kon niet worden vastgesteld” geldt niet als motivering van de beslissing want is slechts één van een aantal wettelijke weigeringsgronden die zijn vermeld in de relevante wetgeving ; het vermelden van de weigeringsgrond is geen voldoende motivering “in concreto” van de weigering van de aanvraag van de verzoekende partij;*
- *In de weigeringsbeslissing treft men naast de hierboven vermelde weigeringsgrond geen in concreto motivering aan behoudens de vermelding van een aantal varianten van de beschouwing dat verzoekende partij een socio-economisch zwakke persoon is die over weinig financiële middelen beschikt;*
- *Er blijkt nergens uit de beslissing van de dienst voor de vreemdelingenzaken dat een ernstige risico-analyse rond de terugkeer werd uitgevoerd (zoals voorzien door de visumcode) om het besluit te staven van de dienst dat het voornemen om naar het land van verblijf terug te keren vóór het verstrijken van het visum concreet te staven in het geval van verzoekende partij. De raad geeft niet aan of er een risico-analyse is uitgevoerd, op welke elementen deze is gestoeld en hoe en waarom de dienst tot zijn besluit is gekomen. Verzoekende partij heeft nochtans alle bewijsstukken meegedeeld als bijlagen bij het verzoek dat via het consulaat (VFS) in Manilla werd ingediend (bewijs van bankrekening, garantsteller voor kosten van verblijf etc.); interviews werden afgenomen van verzoekende partij en van Mevr.Y.V. (...) : van dit alles is geen spoor te vinden in de bestreden beslissing die op geen enkele wijze aangeeft waarom de aanvraag en bijgevoegde stukken onvoldoende waren. Dit is een schending van de rechten van de verdediging.*

(...)

Verder is van belang te bevestigen dat de “invitanten”, het echtpaar R.-Y. (...) de reiskosten en kosten van verblijf en terugkeer dragen. Ten bewijze waarvan deze syntheseseminarie wordt ondertekend door elk van deze echtgenoten.

Besluit: Uit de loutere vaststellingen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen kon de Dienst voor vreemdelingenzaken niet wettelijk rechtsgeldig besluiten dat het voornemen tot terugkeer niet werd aangetoond zonder de bovenvermelde bepalingen te schenden.”, stelt de Raad vast dat zij slechts bijkomende argumenten toevoegt zonder te verduidelijken dat deze punten van kritiek pas ontwikkeld konden worden na het indienen van het initiële verzoekschrift. Dit onderdeel van het betoog dat duidelijk een nieuw middel betreft is niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij aanvoert *“Uit de argumenten en bewijsstukken ontwikkeld in en gevoegd bij het beroepschrift van verzoekende partij zelf blijkt nochtans ten overvloede dat er wel voldoende bewijsmiddelen aanwezig waren en zijn die het voornemen van terugkeer van verzoekende partij aantonen. Deze argumenten en bewijsstukken worden hier voor zoveel als nodig als herhaald beschouwd (het bestaan van voldoende familiale banden in het land van verblijf, eigendom in het land van verblijf, handelszaak in het land van verblijf etc..)”* en zij hiermee het betoog aangevoerd in haar initieel verzoekschrift samenvat, bekritiseert zij de bestreden beslissing inhoudelijk, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en het middel dan ook vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december

2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat het volgende bepaalt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum voor een kort verblijf, beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van artikel 32, eerste lid, van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten om te bepalen of één van de erin opgenomen weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 63).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn besluit dat het voornemen tot terugkeer naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum in hoofde van de verzoekende partij niet kan worden vastgesteld en dat zij onvoldoende garantie biedt tot een terugkeer heeft gebaseerd op een onderzoek waarbij een aantal redenen in hun geheel en op cumulatieve wijze in overweging worden genomen. Het gegeven dat de verzoekende partij *“is gepensioneerd, weduwe en komt op bezoek bij haar dochter in België.”* en dat zij *“reisde niet eerder binnen Schengen en vraagt quasi de maximumduur van een kortverblijf.”*, wat door de verzoekende partij overigens niet wordt betwist, zijn enkele van die redenen. Daarnaast heeft de gemachtigde op grond van de voorliggende stukken geoordeeld dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van haar dochter; dat ze zelf zeer lage inkomsten heeft en dat ze zich in een zwakke socio-economische situatie bevindt.

Bij het beoordelen van de wettigheid van de bestreden beslissing kijkt de Raad na welke stukken voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en gaat dan na of de gemachtigde op grond van de voorliggende stukken op een redelijke wijze tot zijn conclusie is kunnen komen. Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum legde de verzoekende partij stukken neer waaruit blijkt dat zij over een eigen huis en een onroerend goed beschikt. Zij verklaarde een eigen zaak te hebben (waarvan de registratie evenwel verstreken lijkt te zijn) maar tevens legt zij het bewijs voor dat zij sinds juli 2017 gepensioneerd is en over een pensioentje beschikt. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij weduwe is sinds 2014; dat zij 1 kind in de Filipijnen heeft en 1 kind in België; dat zij haar dochter in België wenst te bezoeken van 11 oktober 2017 tot 8

januari 2018; dat zij over een spaarrekening beschikt waarop haar Belgische dochter haar sinds 2016, 2778 euro heeft gestort en dat haar dochter haar jaarlijks bezoekt in de Filipijnen;

Door louter te stellen dat er wel voldoende bewijsmiddelen aanwezig waren en zijn die het voornemen om terug te keren aan te tonen en te stellen dat er wel nog voldoende familiale banden zijn in het land van herkomst, evenals eigendom en een handelszaak, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat haar *“voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld. Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer”*.

Het feit dat zij het niet eens in met de bestreden beslissing is overigens niet voldoende om de determinerende motieven ervan te kunnen weerleggen.

Overigens laat de verzoekende partij de overige door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aangehaalde elementen die hem ertoe deden besluiten dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld onbesproken.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat haar *“voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld. Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 32 van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU